

[Jes Lunde]

geringens side været en tendens til at gøre statsfinanserne til det største og vigtigste punkt i den økonomiske debat, og det er fuldstændig forkert.

Når regeringen har gjort det, har det jo politiske årsager, fordi det er det eneste område, hvor man har kunnet få dæmpet underskuddet, og så har man fokuseret i helt urimelig grad på statsfinansernes størrelse.

Men for at skære det ud i pap: Hvis finansministeren kunne få lov til at vælge imellem, om han ville have et underskud på 10-15 mia. kr. på statsfinanserne eller på betalingsbalancen, så er jeg ikke i tvivl om, hvad en ansvarlig finansminister ville vælge; han ville vælge at placere sit underskud på statsfinanserne. Og hvorfor det? Jo, fordi statsfinanserne jo er vores interne regnskab her i Danmark.

Hvis vi skal sammenligne Danmark med en familie, så er underskuddet på statsfinanserne gælden mellem manden og konen – det er dog til at leve med – medens underskuddet på betalingsbalancen er gælden ud af huset; det er gælden hos købmanden. Og gælden ud af huset er betydelig mere urovækkende på lang sigt, for det er udefra, man kan risikere, at kreditorerne på et tidspunkt siger: Stop, nu ikke flere leveringer til den familie, før den kan betale, hvad den skal!

Det er udefra, man kan risikere, at kreditorerne begynder at knytte politiske betingelser til den fortsatte långivning, og derfor er underskuddet på betalingsbalancen af en kvalitativt anderledes karakter og langt mere alvorligt for samfundet end de udsving, man kan have på statsfinanserne. Det er trods alt et mere indenlandsk fænomen.

Jeg vil ikke bagatellisere det. Selvfølgelig skal vi tilstræbe at have balance også i statsfinanserne, for vi kan få nogle fordelingspolitiske problemer, hvor fremtidige skatteydere skal betale regningen, men det er stadig væk ikke af samme karakter som underskuddet på betalingsbalancen. Det kan man ikke fjerne ved bare at hæve skatterne i Danmark, ved, at vi bare betaler noget mere. Det er noget, man skal slide sig ud af ved senere hen at have et overskud på betalingsbalancen ved at eksportere mere, end vi importerer og forbruger.

Den konservative ordfører var i indlægget for et øjeblik siden inde på, at privatiseringen spiller en vis rolle for regeringen på denne fi-

nanslov. Jeg synes, det efterhånden tager sig sådan ud, at privatiseringen bruges af regeringen på to måder: Den bruges ideologisk til at lægge den offentlige sektor for had og til at give indtryk af, at hvis bare det hele foregik privat, var det godt; og så bruges den budgetteknisk i mindre målestok: Den bruges til at redde regeringen på målstregen, når den har nogle problemer med sine målsætninger for den offentlige sektors budgetter.

Det, regeringen dér gør, er jo ret skamløst. Den sælger ud af offentlig ejendom, og så bruger den det til budgetforbedringer. Det ville svare til – hvis vi vender tilbage til familieeksemplet – at familien, hvis den skulle have sit budget til at gå op, solgte en del af, hvad den nu havde, solgte en del af huset og lejede det ud, og derefter sagde: Så, nu går det godt, nu har vi balance i vores budget, for nu har vi solgt noget, og hvad vi har solgt, det er direkte indtægt i kassen.

Jamen det er en urimelig måde at optræde på. Jeg tror ikke, der er mange, der i privatøkonomien kan finde på at optræde på den måde, at det, de sælger ud af deres ejendom, er noget, de kan bogføre som årets indtægt, og som kan bruges til fornøjelser det år. Sådan kan man jo ikke køre i længden, og dér efterlyser jeg lidt mere hæderlighed fra regeringens side, når vi skal have privatiseringsdebatten. Man må lade være med at tro, at man kan bruge de penge, man kan få ved at sælge gode statslige aktiver, til at redde årets driftsøkonomi.

Jeg synes, debatten på privatiseringsområdet fra regeringens side er blevet afmattet noget i løbet af det sidste halve års tid, og jeg tror, forklaringen skal ses i, at det jo gang på gang er kommet frem i aviserne, efterhånden som regeringen er begyndt at kigge mere konkret på de ting, man vil privatisere, at det er eksempler på virksomheder, som drives fantastisk godt af det offentlige.

Når man kigger nøjere på Postgiroen for at se, om det var noget, man skulle sælge, viser det sig faktisk, at det er et overskudsgivende foretagende i millionklassen; det er et sted, hvor det går fantastisk godt. Det samme gælder, når man kigger på Københavns Lufthavn: Skulle vi dog ikke sælge den? Det viser sig også, at her har vi en fantastisk veldrevet offentlig virksomhed.